

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל נ' [REDACTED]

לפני כבוד השופטת מרב גרינברג

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

הנאשם

[REDACTED]

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד רוני אלסטר
ב"כ הנאשם עו"ד זאב לקט
הנאשם - בעצמו

פרוטוקול

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אני מודיעה, כמצוות סיפת סעיף 182 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982, כי החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום.

פתח דבר

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין התשל"ז-1977 (להלן: "החוק") כלפי בת זוגו דאז. כמפורט בכתב האישום ביום 10.10.17 במהלך שיחה בין השניים לגבי הליך גירושין המתנהל ביניהם, שהקליטה המתלוננת במכשיר הטלפון שלה, איים הנאשם על המתלוננת באומרה לו: "וזה מה שגורם לי לרצות לרצוח אותך, כי אני רואה שלא אכפת לך".

2. בישיבת המענה לכתב האישום, כפר הנאשם בעבירה המיוחסת לו. הנאשם אישר שאמר את הדברים אך לא התכוון להפחיד המתלוננת או להקניטה. לחילופין סבור, כי התנהגותו חוסה תחת הסייג של זוטי דברים, לפי סעיף 34 י"ז לחוק.

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

3. במסגרת דיון ההוכחות נשמעו עדות המתלוננת, גובת הודעת הנאשם והנאשם עצמו.

יריעת המחלוקת

4. כעולה מטיעוני הצדדים אין חולק שהנאשם אכן אמר את הדברים המיוחסים לו במהלך שיחה שניהלו השניים. המאשימה, באמצעות ב"כ עו"ד אלסטר, סבורה, כי מדובר בדברי איומים שנאמרו בכוונה להפחיד המתלוננת, ואלו אינם חוסים תחת הגנת זוטי דברים. מנגד עותר ב"כ הנאשם, עו"ד לקט, לזיכוי הנאשם. לשיטתו, המאשימה לא הצליחה להוכיח את היסוד הנפשי של עבירת האיומים ולחילופין מבקש לקבוע שמדובר באמירות שנאמרו אגב ויכוח, אירוע קל ערך שבהנתן נסיבותיו והתנהלות המתלוננת במהלכו ולאחריו, אין כל אינטרס ציבורי להרשעת הנאשם בגינו.

עדות המתלוננת

5. המתלוננת הינה גרושתו של הנאשם ולהם בת משותפת בת 4. בעדותה סיפרה שהכירה את הנאשם בנעוריה, שניהם גדלו במשפחות חרדיות והחליטו לחזור בשאלה ולעזוב את סביבת משפחתם. בני הזוג היו נשואים כשנתיים וחצי, והתחתנו כשהמתלוננת הייתה בהריון ונשאה בבטנה את בתם המשותפת. עוד מוסיפה בכנות שהקשר ביניהם לא היה בריא ולאחר שנולדה בתם, נוצרו ביניהם מתחים ומחלוקות עליהם לא הצליחו לגשר עד שהתגרשו. המתלוננת מתארת את הקשר הזוגי ביניהם כהרסני "כשהחלטתי להפרד שג' הייתה בת שנה התחלתי לדבר על פרידה..היה טירוף גדול, החיים היו בצורה כזאת שבו אני הרגשתי שדי זה הלך והחמיר המצב ביננו. אני נאלצתי לברוח עם ילדה קטנה המון בגלל טירוף ואיומים שהיו בבית" (פרו', עמ' 8, ש' 17-21).

המתלוננת סיפרה שהחליטה להקליט את הוויכוחים ביניהם בעקבות עצה שקיבלה משכנתה ששמעה את הצעקות בבית. השניים אף עברו טיפול זוגי אך הניסיון לתקן את הקשר נכשל. לדבריה, הנאשם לא הצליח להשלים עם החלטתה "אמר שאני גוזרת על הילדה שלנו חיי גיהנום והוא ממש האמין לזה..משם התחילו האיומים על חיי, שטיפות מח יותר ויותר על זה שהוא ילחם להוציא אותי חולת נפש ושאני לא כשירה לגדל את הילדה שלנו ושהוא היה רוצה או שאהיה בבית חולים לחולי נפש או להרוג אותי. זה היה האופציות מבחינתו" (שם, עמ' 8). עוד הוסיפה שכיום מתגוררת עם בתה וכי הנאשם הוא אבא אוהב ומסור.

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

6. באשר להקלטת השיחה הסבירה שהקליטה שיחות רבות עם הנאשם, ופירטה באשר לנסיבות שיחה אחרת שהוקלטה (פרו', עמ' 9, ש' 16-8), כשמיקדה אותה ב"כ המאשימה בשיחה נשוא הארוע הרלוונטי, סיפרה שארעה כשברחה לבית אמה המאמצת והנאשם בא לנסות לסדר את הדברים "אני זוכרת שבאותה הקלטה הדברים העיקריים שהתלוננתי זה שאומר בפירוש בפה מלא שרוצה לראות אותי מתה או בבית חולים לחולי נפש שרוצה להרוג אותי או לרצוח אותי" (שם, ש' 25-24). עוד סיפרה שבמהלך השיחה חשה מאוימת וחשש לחייה. המתלוננת שללה אלימות פיזית מצד הנאשם והסבירה את השיהוי בהגשת התלונה ומסירת ההקלטה, כשנה לאחר מכן, בכך ש"יש פה ילדה והילדה חשובה לנו ויש שני דברים. אחד, אני הייתי תחת שטיפות מח יום וזה משפיע וזה השפיע...שתיים, יש לנו ילדה..חשבתי אם לבוא או לא, יש השלכות למעשים ופעם הבא שילמד לחשוב לפני שמדבר וזה המסר שיש לי להעביר לבת שלי" (פרו', עמ' 10, ש' 16-12).

7. בחקירתה הנגדית הוסיפה שהשתתפה במסירת התלונה כדי לנסות ליישב ביניהם המחלוקות בהליך גישור ורק לאחר תקופה אזרה אומץ. ב"כ הנאשם עימת את המתלוננת עם מועד תלונה אחרת שהגישה, כחמישה ימים לאחר הארוע נשוא כתב האישום, והמתלוננת הסבירה שהחליטה להגיש התלונה בגין האירוע דנא במועד מאוחר יותר ש"הכי הרגשתי מאוימת בשנים שלנו יחד. רציתי הוכחות וזה היה אחד מההוכחות" (פרו', עמ' 7-6). כשהפנה אותה ב"כ הנאשם לאמירות נוספות מתמליל ההקלטה שאמר הנאשם ולטענתו כדי להתנהל מולה בדרכי נועם, השיבה שהטונציה הייתה אחרת והנאשם נהג לומר דברים ולא לקיים (פרו', עמ' 15).

עדות הנאשם

8. בהודעתו מיום 2.9.18 (ת/1) אישר הנאשם, לאחר שהושמעו לו חלקים מהקלטת השיחה, שמדובר בשיחה "שהתנהלה בהרבה אמוציות בתקופה מאד לא פשוטה" (עמ' 1, ש' 10). הנאשם הכחיש שאיים על המתלוננת אלא דרבן אותה להתקדם בהליך הגירושין. עוד הוסיף שהמתלוננת הקליטה את השיחה כדי להפליל אותו, הכחיש שהתכוון לפגוע בה והוסיף שאף היא עצמה לא נשמעה מאוימת במהלך השיחה. (עמ' 2, ש' 33-38).

9. בעדותו בבית המשפט חזר על גרסתו. הנאשם סיפר שעובד כסאוונדמן ותיאר את הקשר הזוגי עם המתלוננת כהישרדותי, וכי לאחר הלידה המתלוננת הייתה במצב נפשי ירוד, שרויה בפחד ובחרדות וכך גם היום היא אינה עובדת, עוברת ממקום למקום ולא מצליחה להתייצב.

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 57692-11-18 מדינת ישראל

הנאשם הסביר שבמהלך המשבר ביניהם המתלוננת עזבה את הבית לפרקים עם בתם, והוא לא ידע היכן היא נמצאת. הנאשם הדגיש כי מעולם לא השתמש באלימות פיזית והצר על הדברים שאמר לה בהקלטה. לדבריו, "זה היה באמת צורת דיבור שהיא לא מתאימה, אני מבין זאת ויודע זאת, זה היה כנראה ברגע של כעס שהדברים יצאו כפי שיצאו אך המטרה הייתה באמת לומר לה שאם הייתה בבית חולים לחולי נפש או במקום שמטפלים בה כדי שנוכל להתנהל בצורה יותר חלקה, היה לכולנו יותר טוב" (פרו', עמ' 16). עוד הודה שהתבטא בצורה בוטה, וכי היה מורגל בדיבור "לא נקי" במשפחתו, כשאביו היה אומר לו שירצח אותו או יכה אותו, "זה היה בסדר מבחינתי, לא חשבתי לרגע שהוא ירצח אותי. זה היה הדיבור" (פרו', עמ' 17, ש' 21 וכן עמ' 19 ש' 28-31). בחקירתו הנגדית מוסיף שגם המתלוננת הייתה אומרת לו פעמים רבות שהלוואי שימות "זו צורת הדיבור שלנו. תבואי לביתר עילית עכשיו ותראי שכך מדברים" (פרו', עמ' 21).

10. באשר לרקע לדבריו סיפר הנאשם, שהמתלוננת נסעה לקיבוץ נחל עוז וביקשה ממנו לבוא לדבר. "כמובן שאני הייתי מאוד מתוסכל באותו יום, אהיה אבא טרי, ילדה יחסית קטנה, כל העולם חרב עליי. אני יודע שאשתי במצב של בעיה, אני מבין זאת..המשפט הזה שאמרתי , באמת שהתכוונתי לזה שהיא לא תהיה פה, אם לא תהיה פה יהיה יותר קל לנהל זאת. אם אהיה לבד עם הילדה אוכל לדאוג לה ביתר קלות מאשר ההתנהלות שלה. אח"כ היא אומרת: אמרת שאתה רוצה שאני אמות ואמרתי שכן. התכוונתי שתלך לבית חולים לחולי נפש או שתטוס להודו ואני אגדל את הילדה" (פרו', עמ' 17-18). בחקירתו הנגדית הוסיף "התכוונתי לכך שהלוואי והיא תמות, שלא תהיה פה. לא שאמרתי זאת בגלל שהיא נסעה עם הילדה לנחל עוז ואני כועס ורוצה להזיק לה, ברור שלא. אני מתקן את עצמי באותו הרגע, לא איימתי עליה. לא באתי במטרה לאיים עליה, אם הייתי מאיים היא הייתה מפחדת" (פרו', עמ' 18-19 ש' 3, ראו גם בעמ' 20, ש' 19-24). בהמשך אף מוסיף שהמתלוננת לקחה את המשפט הזה ועשתה ממנו "קייס" וכי הוא מניח שבכלל לא זכרה את הדברים. עוד אישר בחקירתו הנגדית, שלא היה אמור להשתמש במילים כאלו כי זה לא נשמע לא טוב וכי עד היום מנסה לתקן ולשפר את עצמו בכל מישורי חייו, לרבות אופן התנסחותו.

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

דיון והכרעה

11. במוקד דיוננו ניצבת עבירת האיומים הקבועה בסעיף 192 לחוק העונשין. וזוהי לשון הסעיף:

"איומים 192. המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו – מאסר שלוש שנים".

מלשון הסעיף עולה כי איום הוא מעשה שנעשה ("בכל דרך שהיא") כדי להפחיד או להקניט אדם בכך שייפגעו גופו, חירותו, נכסיו, שמו הטוב או פרנסתו – שלו או של אדם אחר. מדובר, איפוא, בעבירת התנהגות שאינה טעונה הוכחת תוצאה. היסוד העובדתי של עבירת האיומים כולל רכיב התנהגותי ורכיב נסיבתי המהווים יחד את מכלול ההתנהגות האסורה. ודוק, לא כל התייחסות שלילית לאחד מהתחומים המפורטים בהוראת הסעיף ייחשב כאיום, לעיתים קשה לקבוע במדויק אלו מהאמירות יעלו כדי איום ואלו לא (ראו דברי כב' השופט ברק בע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל בעמ' 384).

12. הפסיקה קבעה כי הבחינה אם תוכן הביטוי הוא מאיים תעשה על פי אמות מידה אובייקטיביות, מנקודת מבטו של האדם הסביר, ולא על פי אמת מידה סובייקטיבית ומנקודת מבטו של המאויים בלבד. המבחן שעל בית המשפט לבחון לצורך הקביעה האם תוכן האמירות עולה כדי איום במובנו העברייני, הינו "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגזו הופנה האיום" (ראו ע"פ 3779/94 חמדני נ' מדינת ישראל (11.2.98)). בעניין חמדני למשל איים המערער על המתלוננת כי בין היתר יפיץ תמונות שלה וידיעות בדבר יחסיהם ונקבע כי יש בכך איום על שמה הטוב של המתלוננת. המערער טען שכוונתו לא הייתה לאיים אלא להפסיק את אמירותיה כלפיו אך בית המשפט קבע שאין זה משנה משהוכח שפעל במטרה להפחידה ולהקניטה. עם זאת נקבע, כי תוכן האמירה תבחן בהתאם להקשרה ונסיבותיה. "בית המשפט יבחן את הנסיבות שאפפו את מסירת הביטוי ואת הנסיבות בהן הוא נקלט. כמו כן יבחן בית המשפט את המסר שהיה גלום בביטוי" (רע"פ 2038/04 לם נ' מדינת ישראל, פ' 12).

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 57692-11-18 מדינת ישראל

13. באשר ליסוד הנפשי, מדובר בעבירה בעלת יסוד נפשי של כוונה מיוחדת מסוג מטרה
אותה יש לפרש כשאיפה להשיג יעד והוא "להפחיד או להקניט" את מי שהאיום הופנה
כלפיו. בפסק דין לם (פי' 40-34) הוחלה הלכת הצפיות על הכוונה שבעבירת האיומים
ונקבע שם כי "בהתקיים מודעות ברמת הסתברות גבוהה, עד כדי קרבה לוודאות, כי
הביטוי המאיים עלול להפחיד או להקניט את קולט האיום- הוא המאיים- כי אז
מתקיים היסוד הנפשי הנדרש" (שם, עמ' 128).

14. בענייננו לא חלקה ההגנה על קיומו של היסוד העובדתי ואף לא על קבילותה הטכנית של
ההקלטה אלא מיקדה טיעוניה בהעדרו של יסוד הכוונה הנדרש. לטענתה מדובר
באמירה שנאמרה אגב שיחה ארוכה וטעונה בין בני הזוג, שמטרת הנאשם הייתה להביא
לסיום המחלוקות ביניהם, כפי שניתן ללמוד מדברים רבים שאמר למתלוננת במהלך
השיחה. באשר לתוכן האיום המיוחס לו נטען שהדברים לא נאמרו כדי להפחיד את
המתלוננת או להקניטה ואין לנתקם מהקשרם. מדובר במעין משאלה של הנאשם
שהמתלוננת תצא מחייו ומחיי בתו, על כן בסמוך לכך מבהיר את דבריו ומסביר
למתלוננת שהוא מאחל שתעלם מחייו בין אם בדרך של "הלוואי שתמותי" או
שתתאשפז בבית חולים לחולי נפש.

15. טענה נוספת שהעלתה ההגנה היא שהמתלוננת עצמה לא חשה כלל מאוימת ולא ייחסה
חשיבות לדברי הנאשם. לראיה נטען שחמישה ימים לאחר השיחה התלוננה במשטרה
על עניין אחר (ראו 1/1) ולא הזכירה שם כלל השיחה או האמירה המיוחסת לנאשם.
המתלוננת הגישה תלונתה בשיהוי של עשרה חודשים, לא מהטעם שחשה מאוימת אלא
ככלי ניגוח במסגרת הליך גירושין רווי מתחים שהתנהל בין השניים.

16. כזכור מדובר בבני הזוג שהתחתנו בגיל צעיר ומיד נולדה להם ילדה, מצבה הנפשי של
המתלוננת לאחר הלידה לא היה שפיר וניסיונם לבנות קשר זוגי יציב וחזק, לא הצליח.
בני הזוג תיארו את חייהם, לאחר הולדת בתם, כהישרדותיים (פרו', עמ' 16 ש' 8),
כשהנאשם עסוק בפרנסת הבית ולא מצליח לתמוך במתלוננת. החלטת המתלוננת,
כשבתם הייתה בת שנה, להתגרש גרמה למתחים קשים ביניהם וטלטלה את הקשר
ביניהם שממילא היה שברירי ולא יציב (פרו', עמ' 8, מש' 8). מהמתלוננת עצמה
התרשמתי כבחורה צעירה המחפשת עדיין את דרכה, כשבעדותה תיארה בכנות
ובפתיחות את אופי הקשר עם הנאשם ותהליך הידרדרותו.

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

17. המתלוננת עמדה בעדותה גם על מצבה הרגשי והתנהלותו המאיימת של הנאשם כלפיה במצבים שונים. נראה כי הנאשם לא השלים עם החלטת המתלוננת להיפרד ממנו והמתלוננת חששה בעיקר שבתה תילקח ממנה. המתלוננת מתארת בעדותה את התקופה שלפני גירושיהם כתקופה של "שטיפות מח וטירוף ואיומים" (פרו', עמ' 11 ש' 25) ואני מאמינה לה שהתנהלות הנאשם הבאה לידי ביטוי בהתנגדותו לפרידה והלחץ הרב שהפעיל עליה, גרמו לה לחששות ופחדים קשים. ניכר בעיקר החשש שהנאשם ינצל את מצבה הנפשי הירוד ובתה לא תוותר בחזקתה אך מהראיות עלתה גם התנהלות מאיימת ומשפילה מצדו.
18. גם עדותו של הנאשם הייתה ישירה וגלויה. הנאשם אישר בעדותו שמצב היחסים ביניהם בעת האירועים היה מתוח, כשיציאות המתלוננת לפרקים מהבית עם בתם (עמ' 16, ש' 24) הגבירה את המתחים והוויכוחים ביניהם.
19. **אלא** שהמאשימה בחרה להאשים את הנאשם בהתבטאות אחת, אותה אמירה מתוך שיחה מוקלטת בין השניים והיא שעומדת במרכז דיונו. הראיה המרכזית בתיק שלפנינו הינה השיחה שהוקלטה, כשבמהלכה אמר הנאשם למתלוננת את האמירות שיוחסו לו. תוכן האמירה עצמה – **"וזה מה שגורם לי לרצות לרצוח אותך, כי אני רואה שלא אכפת לך"** מתאים לכל הדעות להוות תוכן מאיים, מאחר שכולל ביטוי שיש בו משום פגיעה בגופה ושלומה של המתלוננת. אלא שתוכן הדברים אינו עומד לבדו ובהתאם לפסיקה יש לבחון את הקשרו ונסיבותיו והדרך הטובה ביותר היא האזנה לשיחה המוקלטת שיש בה כדי ללמד באופן בלתי אמצעי על אופן השמעת הדברים, הקשרם, האינטונציה שליוותה אמירתם ותגובת המתלוננת בזמן אמת.
20. האזנתי לשיחה ועיינתי בתמלולה. מדובר בשיחה ארוכה בין השניים, ככל הנראה אחת מיני רבות, שהתנהלה בנוכחות בתם ועסקה בבעיות בקשר ביניהם וכוונות הפרידה. במועד האירוע עזבה המתלוננת את הבית עם בתה למשך מספר ימים ונסעה לאמה המאמצת בקיבוץ בדרום. הנאשם סיפר בעדותו שהנאשמת **"התקשרה אליי ואמרה לי לבוא לנחל עוז שזה שעתיים וחצי נסיעה מהבית. היא ביקשה שנדבר. כמוכן שאם היא רוצה סוף סוף לדבר, אני הולך"** (פרו', עמ' 17). הנאשם אף ממשיך ומספר בפתיחות לב על תחושותיו אותה עת **"כל הזמן היינו קרובים להסכם. כמוכן שאני מאד מתוסכל באותו יום, אני אבא טרי, ילדה יחסית קטנה, כל העולם חרב עלי. אני יודע שאשתי במצב שהיא בבעיה, אני מבין זאת"** (שם, ש' 29 ואילך).

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 57692-11-18 מדינת ישראל

21. מתוכן השיחה עצמה ניתן להתרשם שאכן כוונת הנאשם הייתה לקיים שיחה רגועה במטרה להגיע להסכמות (ראו דבריו בת/5 עמ' 7, ש' 17-18). כך מבקש מהמתלוננת לא להוריד את השיחה לרמה נמוכה ולדבר בבגרות (ת/5, עמ' 3) ומסביר למתלוננת שהגיע כדי להיפרד ממנה (שם, ש' 13), בהמשך, כשמתלהטות מעט הרוחות מבהיר למתלוננת שבא "במטרה לסגור את זה. זה לא מעניין אותי אם זה מלחמת חורמה או שזה יהיה כיף" (עמ' 5) ומוסיף "במלחמה שנינו מפסידים ומי שיפסיד הכי הרבה זה ג' (בתם)". עוד בהמשך מנסה לרדת לפרטים ואף נוקב בסכומי כסף שמבקש לשלם לה ונראה כמנסה לקדם את השיחה כדי להגיע להבנות.
22. קטע השיחה שממנו צוטטו אמירות הנאשם בכתב האישום, מגיע בשלב מתקדם של השיחה, המתלוננת מתרה בנאשם שיש בידיה הקלטות על התפרצויות שלו וזה משיב: הנאשם: "אמרתי לך מלחמה אף אחד לא ירוויח. את חייבת להכניס את זה לראש קודם כל. שאנחנו חייבים להשלים גישור. אחרת הילדה הזאת מסכנה. היא כבר מסכנה. המתלוננת: אני לא אומרת מה לעשות הנאשם: וזה מה שגורם לי לרצות לרצוח אותך כי אני לא רואה שלא אכפת לך. המתלוננת: אתה רוצה לרצוח אותי? הנאשם: זה מה שגורם לי להגיד הלוואי שתמותי. הלוואי פשוט יהיה קל יותר לכולם. הלוואי. המתלוננת: כן, היית רוצה? הנאשם: כן. הייתי רוצה. אמרתי לה שמינדי השתגעה. היא בבית חולים לחולי נפש ואני וגאיה הולכים לבקר אותה כל החיים. זה הסימן הכי טוב שאני רואה בחיי הכי טוב. כי מה יקרה? אנחנו נתגרש ואת עם השיגעון הזה תמשיכי."
- בהמשך השיחה עד תומה ממשיכים השניים לשוחח, הנאשם חוזר מספר פעמים על כך שרוצה להפרד כדי שלבתם יהיו חיים נורמליים.
23. סגנון דיבורו של הנאשם במהלך השיחה הינו לעיתים כעוס ומקום אחר רגוע ומשתדל. ניכר קצר בתקשורת בין השניים, כשלעיתים הנאשם מנסה לקדם את השיחה באופן חיובי והמתלוננת מגיבה בציניות, ולעיתים המתלוננת מדברת בכאב רב על המצב הקשה אליו נקלעו והנאשם מגיב בחוסר סבלנות ובכוחנות. עוד ניתן להתרשם מהמתלוננת חוששת ומפחדת, בעיקר בכל הנושאים הקשורים לבתם המשותפת.

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

24. מצאתי להאמין לנאשם שלא התכוון באמירותיו להטיל אימה על המתלוננת, להפחידה או להקניטה. הנאשם הסביר שצורת הדיבור הבוטה עליה הביע צער הייתה שגורה בפיו ואף בני משפחתו הורגלו בשימוש ב"דיבור מלוכלך" כהגדרתו ולכן לא ייחס לכך משמעות רבה (פרו', עמ' 18 ש' 23-28). הסבריו כי הדברים לא נאמרו מתוך כוונה לפגוע בה אלא מתוך תסכול מתגובותיה וכמעין משאלה שתעלם מחייו (ראו עמ' 18 ש' 1-3, עמ' 19 ש' 1, עמ' 20 ש' 15-20) מתיישבת עם המשך דבריו לנאשמת לאחר האמירה המיוחסת לו. הנאשם חש צורך להבהיר את עצמו, על אף שלא ידע כלל שהוא מוקלט, ומסביר למתלוננת "זה מה שגורם לי להגיד הלוואי שתמותי. הלוואי פשוט יהיה קל יותר לכולם. הלוואי."

25. הבהרתו המידית של הנאשם את משמעות דבריו מחזקת אף היא את המסקנה שאין מדובר באיומים כמשמעותם בחוק אלא בהתבטאות מסוג "איחולי מוות" שאמנם אינה ראויה אך אינה אסורה. יפים לענייננו דברי כב' השופט אבינור בת"פ(ת"א) 33623-10-14 מדינת ישראל נ' ריבצ'ינסקי, שם זוכה נאשם שהואשם כי איים על חמותו כי "בקרב תמות והיא צריכה למות" וכן ש"נותרו לך חודשים ספורים לחיות", בית המשפט קבע כי התבטאויות שיש בהן משום "ניבויי מוות" או אף "איחולי מוות", נראה כי המבחן המתאים הוא "מבחן השליטה".."כאשר לאומר אין כל שליטה או השפעה על מותו של מושא ההתבטאות, בדרך כלל לא תגבש איום פלילי. באופן דומה ניתן לומר כי גם התבטאות הכוללת איחולי מוות, כגון התבטאות "הלוואי שתמותי" או כיוצא בה, אף היא בדרך כלל לא תגבש איום. אכן, מדובר בהתבטאות לא ראויה ואף מבישה, המהווה מעין קללה שמטרתה ברורה היא הטחת עלבון. יחד עם זאת, בהיעדר שליטה של המייחל על גרימת המוות, או אינדיקציה כי הוא יפעל לקידום גרימת המוות, בדרך כלל לא תעלה התבטאות כזו כדי "איום" כמשמעות בהוראת סעיף 192 לחוק העונשין" (שם סעי' 5 ו-8).

26. יתר על כן, לא ניתן לבודד את אמירת הנאשם מהדיאלוג שהתנהל בין בני הזוג לפני ואחרי. החלטת המאשימה לשלוח כמו בניתוח כירורגי התבטאות אחת קשה ומיותרת וניתוקה מהקשריה, מעוותת את משמעות דברי הנאשם. כך דבריו הקודמים של הנאשם המתייחסים לרצונו בהליך גישור ומתמקדים בבתם ותגובתה האדישה של המתלוננת שגרמה לו להגיב באימפולסיביות ובסערת רגשות ובעיקר את שארע אחרי: המתלוננת, שככל הנראה הופתעה מדבריו, בחרה לשאול אותו האם אכן הוא מתכוון לרצוח אותה, והנאשם בתגובה תיקן מיד את דבריו והבהיר משמעותם. בחינת אמירת הנאשם על רקע

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

הקשרם היא שאינה מאפשרת לקבוע בבירור שאמירה מאיימת ובכוונה להפחיד דווקא, ולא ניתן להשלים את החלל הראייתי גם באמצעות שימוש בהלכת הצפיות.

27. חיזוק למסקנה זו נמצא בתגובת המתלוננת והתנהלותה לאחר השיחה נשוא דיוננו. אכן, על דרך הכלל, לא ניתן משקל משמעותי לתגובתו הסובייקטיבית של המאויס, המבחן להתקיימותו של איום נקבע לפי אמות מידה אובייקטיביות (ראו פס"ד חמדני, עמ' 415). עם זאת, מצאתי שבמקרה שלפנינו, נוכח הראיות השונות שהציגה ההגנה, מקום לפעול באופן חריג ולתת לממד הסובייקטיבי משקל נכבד יותר. כפי שכבר נאמר תגובתה הישירה לדברי האיומים, שהתבטאה בשאלתה את הנאשם האם באמת התכוון לדבריו, מלמדת על פליאה, אולי אף על בהלה אך בהמשך השיחה לא ניתן ללמוד שחשה מפוחדת או מאוימת דווקא מאמירה זו.

תמיכה נוספת למסקנה זו ניתן ללמוד מהתנהלותה לאחר השיחה. כעולה מעדות המתלוננת חשה מפוחדת וחסרת אונים אל מול התנהלות הנאשם, על כן נהגה להקליט את השיחות ביניהם ולעיתים אף להתלונן נגדו במשטרה. עם זאת, התלונה על האיום נשוא כתב האישום הוגשה בשיהוי ממושך של עשרה חודשים.

28. המתלוננת הסבירה בעדותה את השיהוי ברצון להגן על בתם המשותפת ובניסיון שלא לדרדר עוד יותר את מערכת היחסים עם הנאשם (פרו', עמ' 10 ש' 12-16, עמ' 11 ש' 11-17). דא עקא, הסבריה אלו אינם מתיישבים עם תלונה אחרת שהגישה בסמיכות לאירועים. כפי שעלה בחקירתה הנגדית, המתלוננת הגישה תלונה אחרת כנגד הנאשם (נ/1) ביום 15.10.17, חמישה ימים בלבד לאחר האירועים ואינה מזכירה במאומה את הארוע נשוא כתב האישום. עיון בנו/1 מלמד שמדובר בתיק חקירה שנסגר ובו התלוננה כנגד הנאשם על מקרה אחר שארע תוך כדי נסיעה עימו באותו היום. בהמשך נשאלת המתלוננת ספציפית "האם היו איומים היום או בעבר?" ומשיבה כי לפני "חודש וקצת" הנאשם איים עליה בביתם. בהמשך נשאלת המתלוננת שאלות רבות באשר ליחסו של הנאשם כלפיה (האם תוקף אותה פיזית, משפיל אותה, פוגע בילדה, מסוכן לה, מאיים להתאבד וכיו"ב) והמתלוננת מספרת על אירועים שונים מהחודשים האחרונים, אך לא מזכירה ולו בחצי מילה אירוע שארע לפני ימים ספורים ובו נטען שאיים על חייה.

גם בעדותה כשנשאלת ע"י ב"כ המאשימה על התלונה שהגישה בוחרת לספר דווקא על אירוע אחר (פרו', עמ' 9, ש' 16-8) ורק כאשר ב"כ המאשימה משמיעה לה את הקלטת האירוע נשוא כתב האישום, נזכרת במה מדובר. המתלוננת אף מודה בעדותה שהציגה את ההקלטה ת/5 במהלך תלונה על מקרה אחר בעיקר כי **במועד הגשת התלונה**, כעשרה

בית משפט השלום בנתניה

12 דצמבר 2019

ת"פ 18-11-57692 מדינת ישראל

חודשים לאחר ארוע דנא, חשה מאד מאוימת ו"רציתי הוכחות וזה היה אחד מההוכחות" (פרו', עמ' 13, ש' 7).

29. אין בכך, כמובן, כדי ללמד שבמהלך תקופת המשבר הזוגי לא חשה המתלוננת מאוימת ממעשי הנאשם. אדרבא, ניתן היה להתרשם כי מאז החליטה על פרידה ועד לגירושיהם שררה בין השניים מערכת יחסים עכורה ומתוחה, כשהנאשם מרבה להלחיץ את המתלוננת, לקללה (ת/3 ש' 58 ואילך) ומנצל את חולשתה הרגשית והנפשית. לא מן הנמנע שבמהלך חלק מהוויכוחים הנאשם אף איים על המתלוננת. אלא משבחרה המאשימה להאשים הנאשם רק באיום נשוא כתב האישום (ולא לדוגמא באיום אחר, שישבור את פניה העולה גם ב/1 וגם בתמליל ת/5, עמ' 11 וגם בחקירתו ת/1 ש' 44 או לחילופין באיומיו כלפיה בעת ששהתה בסיני, האיום בו הוחשד בחקירתו ת/1 וכן ראו ת/3 ש' 53), מצאתי שלא עלה בידי המאשימה להוכיח ברמה הנדרשת בפלילים, כי הנאשם אמר את דבריו בכוונה להפחיד או להקניט את המתלוננת ועל כן אני מזכה אותו מחמת הספק.

30. לאור תוצאה זו לא ראיתי להידרש לטענת ההגנה בדבר זוטי דברים. עם זאת אציין כי גם אם זאת הייתה דרך הילוכנו, תוצאתה הייתה ככל הנראה דומה (ראו והשוו ע"פ (מח-מרכז) 39031-05-12 חננאל נ' מדינת ישראל; ע"פ (מרכז) 27179-04-11 לוי נ' מדינת ישראל).

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה והודעה היום י"ד כסלו תש"פ, 12/12/2019 במעמד הנוכחים.

מרב גרינברג, שופטת